מסורת הש"ם

א) ב"מ מח. ב) ולעיל יח:ז. ל) כ מ ממן, כ) [נשיל מז], ג) [חגיגה י:], ד) [ב"ק כ: ושם אימא בשם שמואלן, ב) [חגיגה יא.], ו) ע"ו מז: וחולין טו.ן, ז) וב"ק קא.ן, ת) נדרים נד. חגיגה י: כתובות ח) נדרים נד. חגיגה י: כחובות
 לח: קדושין מב:, ע) כחובות
 לח:, י) נ״ח שחים שתים והם
 נטלו ג' ג', כ' צ״ק מ״ו,
 נסכי צ״ק, מ) היכי צ״ק,
 ל״ק, מ) [דברים יב], ט ל קו מי ון של ון פנים יפון ע) חביבל ליה למתנייה. לייק, פ) הקדש המיד ואמייכ דייה אמר לו. לייק, ל) דאמר משיכה כו׳ לייק, ק) והייה דהוה מלי דהתם מיירי שעבדן לאבני בית כשהן תלושים ודחי ליה כו'. צ"ק, ד) רש"ק מ"ז וע"ש, ש) צ"ק מ"ז, ס) א"כ. צ"ק, א) וי"ל דהא דמשני הנאה הנראה לעינים היינו כשהקדישו ולבסוף בנאו אבל בנאו ולבסוף הקדישו לא אהני האי טעמא והשתא אתי שפיר כו׳. נ״ק, כ) גי׳ רש״ק,

הגהות הב״ח

(b) רש"י ד"ה וכיון וכוי דהכי קתני: (ב) ד"ה לימל וכו' דמי הס"ד ולח"כ מ"ה מסייע ליה וכו': (ג) בא"ד לקרקע ומשני לעולם: (ד) ד"ה אמרי וכו' דודאי לא וכו': (ה) בא"ד להכי פסיקה הכי ליה כל"ל ותיבת בה נמחה: (ו) מתני' מלו שחים מתים והם נטלו שלש שלש

רבינו גרשום שוה חצי פרוטה: ופגם בכחצי פרוטה. שקרע בו ופגמו כשיעור חצי פרוטה: ופגמו כשיעור חצי פרוטה: או שנהנה בשוה פרוטה בדבר אחד בדבר שיש בו פגם ולא פגם ופגם בשוה פרוטה בדבר אחר. כגון שפך משקה קדש ולא נהנה הרי זה לא מעל: עד שיהנה בשוה פרוטה ויפגום שוה פרוטה בדבר אחד. האי תנא סבר דומיא דתרומה: ואין מועל אחר מועל במוקדשין אלא בבהמה וכלי שרת בלבד דהני לאו לדמים בלבד דהני לאו לדמים לפדייה קיימי ולאו בר איפגומי נינהו שאפילו רכב אחד ע"ג בהמה והכחישה או תלש צמרה עדיין ראויה היא לקרבן ויש בה מועל אחר מועל וכן שתה אחד בכוס של זהב אפילו אם בכוס של זהב אפילו אם פגמו ופיחתו כיון דקדושת הגוף הוא ולא לפדייה קאי ראוי הוא עדיין לשירות ויש בו מועל אחר מועל: רבי בו כווכל אחו כוועל דבר אומר דבר שאין לו פגם. שאינו נפסל אפילו פגמו דהיינו כל דבר שאין לו . פדיון כי הני דאמרן ודכוותיהון יש בו מועל אחר מועל: קסבר בעניינא דבהמה כתיבה מעילה. ולא

ם שפיחתה וחתכה אי נמי שבנאה בבנין מעל שהרי שינה אותה: שהניחה על פי ארובה. כשהיא שליחה שלא דו בנאה כלום אלא הנחה בעלמא הוא דעבד בה הלכך לא מעל עד שידור תחתיה בשוה פרוטה לי (ל"ח) כגון שסתם פי חרובה והיה פירות תחת הארובה ועכשיו נהנה ממנו פו הכי טשאין הגשמים יורדים עליהם דכיון שהגין עליהן גשוה פרוטה מעל: וכיון דבני לה מיהת מעל. (ח) הכימו קתני (לעיל) כיון דבנה מעל דאע"פ שמחוברת היה בבנין חשיב לה כתלוש ואית בה מעילה: לימא. מדהכא מעל דאע"ג דחיברו כתלוש (כ) דמי והיינו מסייע ליה לרב דאמר המשתחוה לבית אסרו דאע"ג דמחובר לקרקע הוא לענין עבודת כוכבים כתלוש דמי דחי אמרת כמחובר דמי לא אסריה דהכי גמרינן (ע"ז דף מה.) אלהיהם על ההרים^{ם)} ולא ההרים אלהיהם ואי אמרת כמחובר דמי לא נאסר דהוי דומיא דהר ואי כמחובר דמי נמי לענין מעילה לא אית בזה מעילה דהא אין מועלין במחובר לקרקע (ט): לעולם אימא לך דהמשתחוה לבית לא אסרו דכמחובר דמי וה"נ כיון דבני לה בסיד כמחובר דמי. ואי אמרת אמאי מועלין בה משום דהנאה הנראה לעינים אסרה תורה במעילה וקורה זו שבנאה בבנין הנאה הנראית לעינים היא ולהכי מועלין: לימא. מדאמרינן הכא דמעל אע"פ שבנאו כתלוש דמי מסייע ליה הדר בבית של הקדש מעל דכתלוש דמי: אמר ריש לקיש. לעולם אימא לך בית כמחובר דמי ומהכא לא תסייע ואם אמרת א"כ אמאי

מעל התם בשהקדיש האבנים והסיעם כשהן בתלוש ואח"כ בנאן דכיון דבשעת הקדש הוה תלוש הלכך אע"ג דשוב בנאו דמחובר הוא יש בו מעילה: וקא דייק אבל בנאו ולבסוף הקדישו. לאחר שהיה מחובר מאי לא מעל א"כ אמאי רהיט ותני הדר בבית של מערה של הקדש לא מעל: אמרי זו כו'. הא ודאי ה"נ הוה מלי למיתני זו דודאי לא מעל (ד) אבל מש"ה נקט בית של מערה משום דפסיקא ליה דלעולם לית בה מעילה להכי ע) תו (פסיקא הכי (ה) בא ליה למיתנייה): בים של אבנים דעלמא לא פסיקא ליה. מילתא דיש הפרש בין בנאו ולבסוף הקדישו בין הקדישו ולבסוף בנאו להכי לא חנייה ולעולם דוקא

הקדישו ולבסוף בנאו יש בו מעילה דכמלוש דמי: הדרן עלך הנהנה כון ההקדש השליח שעשה. לא עשה שליחוסו. אלא שינה ממה שאמר לו בעה״ב השליח מעל: סן בשר. של © הקדש. אמר לו מן להם חחיכה חתיכה והוא אומר טלו כ' ב' והם נטלו ג' ג' כולן מעלו בעה"ב מעל לפי שנעשה

שליחותו בחתיכה א' והשליח והאורחין מעלו שכל א' וא' הוסיף א' מדעתו: גבו'

מתנר' נסנה לחברו הוא [מעל]. הנותן מעל שהוליאה לחולין: גמ' מ"ש. דכי נטלה הוא דלא מעל ומ"ש כי נתנה לחברו דמעל: בגובר מש. ילם יקם ישוח אבן או אותו קורה עסקינן דכי נטלו הוא עדיין המסורום לו. ש אותו אבן או אותו קורה עסקינן דכי נטלו הוא עדיין ברשותו הם וברשות הקדש נינהו כמתחלה אבל כי נתנה לחברו הרי שינהו מרשות הקדש לחול ומעל: כיון דשינה.

נתנה לחברו הוא מעל וחברו לא מעל בנאה בתוך ביתו ה"ז לא מעל עד שידור תחתיה בשוה פרומה נמל פרומה של הקדש ה"ז לא מעל נתנה לחברו הוא מעל וחברו לא מעל ^{6)א}נתנה לבלן אע"פ שלא רחץ מעל שהוא אומר לו הרי המרחץ פתוח לפניך הכנס ורחוץ מבאכילתו ואכילת חברו הנייתו והניית חברו אכילתו והניית חברו הנייתו ואכילת חברו מצמרפין זה עם זה יואפילו לומן מרובה: מצבו פין זה עם זה האפילו לוכן מובה. גמ' ממ"ש הוא ומ"ש חבירו אמר שמואל בגזבר המסורות לו עסקינן: בנאה בתוך ביתו אינו חייב כו': למה לי עד שידור תחתיה ביתו ישניה מעל יאמר רב סייבון שהניחה פי ארובה וכיון דבני לה מיהת מעל לימא מסייע ליה לרב ידאמר רב יהמשתחוה לבית אסרו אמר רב אחא בריה דרב איקא "הנאה הנראת לעינים אסרה תורה לימא מסייע ליה חבר או לעינים אם הידורה לימא מטיע הדר בבית של הקדש כיון שנהנה ממנה מעל אמר ריש לקיש יהתם בשהקדישו ולכסוף בנאו אבל בנאו ולכסוף הקדישו מאי לא מעל מאי איריא רהים ותני הדר בבית של מערה לא מעל לימא הדר בבית בבית של מערה לא מעל לימא הדר בבית של אכנים שבנאו ולבסוף הקדישו לא מעל אמרי הא פסיקא ליה הא לא פסיקא ליה:

הדרן עלך הנהנה

השליח ישעשה שליחותו בעל הבית מעל לא עשה שליחותו השליח מעל כיצד אמר לו תן בשר לאורחים ונתן להם כבד כבד ונתן להם בשר השליח מעל שאמר לו תן להם חתיכה חתיכה והוא אומר מלו ישתים והם נמלו שלש כולם מעלו:

עד שנתחברה יפה טח וכיון דבני ליה מיהא מעל בניחותא שוו כלומר לאחר

שבנאה מועל בה אם דר תחתיה שוה פרוטה אע"ג דאין מעילה במחובר לקרקע היינו חלוש ולבסוף חיברו וקסבר הוי חלוש: לימא מסייע דרב דאמר המשתחוה דבית אסרו.יו דקא סבר תלוש ולבסוף חיברו הוי תלוש ש' (וה"ה דהוה מלי לשנו") ודחי ליה

לחברו שהוליחה מרשותו: בנאה בתוד ביתו הרי זה לא מעל.

בפרק הזהב (ב"מ דף מח.) מייתי מינה סיוע לריש לקיש 6 דאמרינן משיכה

מפורשת מה"ח ודייק מינה דוקא בלן דלא מיחסרא משיכה אבל שאר בעלי

אומניות לא מעל עד דמשיך ומ"מ לר"

יוחנן דאמר דבר תורה מעות קונות לא

מותיב מינה דמני לאוקומא בבלן עובד

כוכבים דהתם ודאי בשאר אומניות לא

מעל עד דמשיך דכיון דבישראל מעות

קונות בעובד כוכבים קונה במשיכה

כדאית׳ בבכורות (דף יג.) לעמיתך לישראל

בחדא ולעובד כוכבים בחדא ואפ״ה הוי

סייעתא לריש לקיש דלכאורה לא משתמע

בבלן עובד כוכבים דומיא דלעיל דקתני

נתנה לחברו דהתם בישראל מיירי

מדקתני חברו: שהוא אומר לו הרי

המרחץ פתוח הכנם רחוץ. כלומר הכלן

יאמר אין הדבר מעכב בי שהרי הכל

מוכן ואם כן קנה המעות: אבילתו ואבילת חברו. פירוש אוכל

בחלי פרוטה הנייתו והניית חברו כגון

שסך עלמו בשמן של הקדש בחלי פרוטה

וסך חברו בחלי פרוטה מלטרפין זה

עם זה ואפילו לזמן מרובה ש:

מאי שנא הוא ומאי שנא חברו. דכי

מעל יאז בגזבר המסורות לו יבו כולה כדפי׳ במתני׳: לבזה די עד שידור.

כיון דבנה מעל קס"ד השתא דבנאה

מיירי יגו שסתתה ותיקנה הרי לך שעשה

בה שינוי וקנאה ומשני אמר רב כשהניחה

על פי ארובה פירוש כשהיתה מתוקנת

מקודם לכן ולא עשה בה שום שינוי רק

הניחה על פי ארובה יה ומטיחה בטיט

נטל לא מעל יז כו׳ נתנה לחברו

בחצי פרוטה והאכיל לחברו

מפורש בגמ' כגון שלא שינה אותה אלא הניחה ע"פ ארובה דאי עשה בה

שינוי קנאה הגזבר וינאה לחולין: נתנה דבדן אע"פ שדא רחץ מעד.

הנאה הנראת לעינים אסרה תורה כלומר לעולם תלוש ולבסוף חיברו הוי מחובר ושאני הכא משום דהוה ליה הנאה הנראת לעינים שהארובה נכרת היא מנחון: יש הדר בבית של הקדש ביון שנהנה מעל. אלמא תלוש ולבסוף חיברו הוי תלוש יש וה״ה דהוה מלי לשנויי הנאה הגראת לעינים שאני ומשני אמר ריש לקיש התם כשהקדישו ולבסוף בנאו דהתם אפילו למ״ד הוי מחובר ש׳ (ולא) מעל ש כיון שהקדישו קודם יא וחימה ש׳ ע״כ לעיל דקאמר וכיון דבני מעל לימא מסייע ליה לרב אמאי לא דחי ליה ולאוקמא למתני כשהקדישו ולבסוף בנאו א' אבל בנאו ולבסוף הקדישו לא אהני האי טעמא ב' וו"ל דאף דבנאו ואח"כ הקדישו ס"ל דלא מהני אלא משום הנאה הנראה לעינים הוא דאסורן והשתא אתי שפיר דמייתי

מאן סייעתא מהדר צבית של הקדש ולא מצי לדחויי הנאה הנרחת נעינים שאני דקא סלקא דעתך השתא דמיירי בבנאו ולבסוף הקדישו דלא מהני ליה ההוא טעמא וכי דחי ליש לקיש כשהקדישו ולבסוף בנאו מטעם המצי דקא סלקא דעתך השתא דמיירי בבנאו ולבסוף הקדישו דלא מהני ליה ההוא מערה מן ההקדש הנאה הנראה הנראה הנראה הנראה הוא מחרומה: אמר לאורחים

המנה המנה המנה המנה המנה לפיקים הוכן יוודן עלך יונדות בין יוודים בעל הבית מעל. כדלמרינן לעיל בלידך פירקין (דף ימ:) דילפינן מטא מטא מסרומה: אמר או תן בשר האורחים ונתן ההם כבד כבד ונתן ההם בשר שליח מעל. שהרי לא עשה שליחותו של בעל הבית שלוה לו יס:

דבהמה מתיכה מעילה. ולא
בשא מילי דרמים בא הציל
האשם גבי מעילה. ולא
האשם גבי מעילה: דרמי בא הציל
האשם גבי מעילה: דרמי בא הציל
האשם גבי מעילה: דרמי בא הציל
האשם גבי מעילה: דרמי בארבי (מי כלי שרת: אמר לך. מק"א אירבו אם אחרים מביאין לקדושתן כלומר כיון דכלי שרת
האשם גבי מעילה: ורי נחמיה. דמרבי נמי כלי שרת: או אם לך מק"ח אירבו אם אחרים מביאין לקדושה בכלי שרת: הוא עצמו כלי שרת לא כ"ש. כגון כוס של זהב
אינו דין שיביא עצמו לקדושה דלכך שיהא בו מעיל אחר מועל: איכא בינייהו עצים דת"ר האומר הרי עלי עצים לא יפחות משני גדרין כו". ל) במס" מנחות הא ברייתא בפרק הקומץ תנינא וטעונין מנופה לטעמא דרבי דאמר איקרו
קרבן קרשי קרושת הגוף כמן בהמה ויש בהו מועל אחר מועל או מישה אחר עליהן וחזור וישב אחר עליהן יש בהן מועל אחר מועל ות"ק מבר לא איקרו קרבן לקדושת הגוף ליקרב אלא לדמים ולית בהו מועל אחר מועל אם שב אחד עליהן וחזור וישב אחר עליהן יש בהן מועל אחר מועל השל מועל אחר מועל אם מועל אחר מועל אם ביניהו מועל אחר מועל אם מועל אחר מועל אם ביניהו מוביר מיבו אומר יקברו. משום דסבר רביע אפשר דמתו הלכן ישביו תמיבה ועשה בעל מום ועבר ושחטן קודם פדייה: רבי אומר יקברו. משום דסבר רביע אומר של אומר מועל אחר מועל אומר מועל אם מועל אחר מועל): מתה לחברו הוא מעשר שהערבה וכיון דקדושת הבע לעיל בנים: במוד לאחר מועל): מתה לחברו הוא מעשל של אחר מועל אות מועל אחר מועל): מתה לחברו הוא מעשל. שהוביאה לחולין: מתה לבלן, כדי שיינותו לרחוץ בבית המרחץ: אצילתו ואכילת חברו כל אחר מועל אום לחברו הוא מעל. שהוביאה לחולין: מתה לבלן, כדי שונה שומרה אנו שיומר אוני אוני אוינה אול אור מות להצבר ול היותר המרכה ביר בר שוועו המכרה ועל הדא אונו שיומר ביר בר שוועו המכרה של הדא ארונו שיומר ביר מות המרבה לע היד אר ביר שונה שומר ביר בר שוועו המכרה של הדא ארוב שיומר ביר בר שומר ביר בר שוונו המכרה של הדא ארוב שיומר ביר בר שומר ביר בר שומר ביר בר שומר ביר בר שוועו המכרה של הדא אר ביר ביר שווע הבר ביר בר שומר ביר בר שווע המכרה של הדא אונו שבוומה של הרא ברר ביר שומר שומר ביר בר שומר ביר ביר שומר שומר ביר בר שומר ביר בר שומר ביר בר שומר ביר בר שומר ביר ביר שומר שומר ביר בר שומר שומר ביר ביר שומר בי יפד. דא בעי העבהה והיק קדרשת דמים נימה אין בו מוער אחד החרים לינות לחברה את מעל. שהוא מעל, שהוא את מעל. שהוא האורים, ותנה לחברה את מעל שלא חתכה מדה את בובדה המסורתי הל. לשמור את אבן או קור מעקל מעל בין קררשת דמים נימה אין בו מער אחד החרים להברו הרי כבר שינהו מקדש לחולין ומעל. פיון דשנה. שיפש שינה: איי פפא בנון שהניחה על פי ארובה. כשהיא שלמה שלא חתכה הלכך לא מעל אבן אירובה בשוה בהול ביות במחלה אבל פירוב הוהיו פירות תחת הארובה ועכשיו מועיל להן שאין הגשמים נוטפין עליהן כיון שהגין עליהן בשוה מעל: איי פפא בעוד שחוברה בבנין בסיר ובאבנים הרי מעל שאין לך שינוי גדול מזה: לימא, נפהכי כי) ן המשוידה למומר שחיברו כלומר שחיברה בבנין בסיר ובאבנים הרי מעל שאין לך שינוי גדול מזה: לימא, נפהכי כי) ן המשוידה לא מעל אצי"ם שחיברו כלומר המומר שהיברה בבנין בסיר ובאבנים הרי מעל שאין לך שינוי גדול מזה: לימא, נפהכי כי) ן המשוידה לא מעל מעל ענין איסור עבודת כוכבים דאי אמרת כמחובר דמי א"כ לא אסרו דהא [כתיב] אלהיהם על ההרים אלה היהים אלהיה על שהיים ביון בנו לה בסיר כמחובר ביו א"מ, א"כ אמאי לא מעל לאלתר עד שידור משוה שהוביה ביון בעוד מולה ביון שנהנה מעל ואי שידור משוה האבינה שליו או לפירותיו: לימא מסיר עליה לב. דאמר דמאם שרה בהקרישה האבינים המסיר ביון שנהנה מעל וא שלמא מרמעל רכתלוש דמי: אמר דיש לקום לאום מסיר מות בהקרישה האבים המקרון דאין מעילה נוהגת אלא בתמלה נותה אל במעל דכתלוש דמי: אמר היש לקיש. לעולם בית כמחובר דמי אמאי מעל התם בהקרישה האבים המומר ביון שהוב הליום ואחר שלא בתלוש אלמא מרמעל רכתלוש דמי: אמר רוש אלים מותבר דמי אמאי מעל האמר שלה נוה ביון שנהנה לשור ביון שהוב ביון שהוב הביון שהוא העובר ביון אמרת אי אמרע אירום אי אמרע או בתוחבר ביון אמרע ליה לבה ביון היום ביון שהוב הורים ביון שהוב הליום ביון שהוב היום ביון שהוב הור בבית הקום ביון שהוב הלוש היום ביון מלא בתלוש אלמא בתלוש אלמא בתלוש אלא בתלוש אלמא בתלוש אלא בתלוש אלאם בתלוש אלא בתלוש אלא בתלוש אלא בתלוש אלאם בתלום אלא בתלוש אלא בתלוש אלא בתלוש אלא בתלוש אלא בתלוש אלאם בתלו סייד בית כמחובר דכת אמרינן בריש פידקין דאין מעילה נהגת אלא בתלוש אלמא מרמעל דכתרוט דמי: אמר ריש קיש. לעולם בית כמחובר דמי ומהכא לא מסייע ואי אמרות איכ אמאי מעל דהתם בהקרישו האבנים החסיר כשהן בתלוט דמי: אמר ריש קיש. לעולם בית כמאל אמעל הדמות ונתני [תוני בסיפא] הרר בבית של מערה של הקדש לא מעל דוה ודאי בנגו וליידי בית של אבנים דעלמא דלא פסיקא ליה. העולה במטרה במסיר, איכור הצור מירי למתונא: בית של אבנים דעלמא דלא פסיקא ליה. העולה במסיר במסיר במטרה במסיר ב

א) נראה דצ"ל הוא משנה במסכת מנחות (דף הו ע"ב) ושם ובפרה החומד תניא בברייתא דטעוניו מלח וטעוניו הגשה וכו". ב) ע"כ שייד לעמוד החומד

ה. – ב. 1) דשניה. נ״א דבנה: כן לו לשמור אותו: גן דשינה שסיתתה וחתכה: דן שלא חתכה ולא בנאה: כן ממנו בהכי שאין הגשמים יורדים עליהם וכיון שהגין: ו) אמרי הא פסיקא דהא ודאי תיבת כוי ל"ש: ו) למיתני בנאו ולבסוף הקדישו דודאי: ת) להכי חביבא ליה למתני: ע) מרובה כדררשינן צירף המעילה לזמן מרובה: י) מעל וכי נתנה תיבת וכוי נמחק: י6) מעל הלא הוא כיון דאגבהיה ילה למתני: ע) מורובה כדרשינן צריף המעילה לזמן מרוכה: י) מעל וכי נתנה חיבת וכרו נמחק: יש) מעל הלא הוא כיון דאבהיה קינה ומעני במברי, ול נסקינן בעיקרה בישותיה מותרו אותו אבן הוא ברשה להברו ופי דרישא דקטלא מדנה נהוביה וקרדום לא מחייבא מעילה רק בהנאה כדאמר במתני דמיירי בגוברית ונתנה (קטלא וטבעת) [טבעת בידה וקטלא) בצוארה ומיירי בגוברית דאליכ משעת הנבהה ונטילה קעיה ובלא הנאה הוי מחייבי כדאמר הכא והא דלא פריך תלמודא גבי רישא ייל דנטיר על בדי במברית בשני בעל בשיני מעילה דשינוי רשות בלא הנאה אבל בסיפא דמחייב בנתינה משום הוצאה ושינוי רשות בלא הנאה אבל בסיפא דמחייב בנתינה משום הוצאה ושינוי רשות בלא הנאה לכך פריך שפיר מה לי הוא ומה לי חבירו. כייל למהר"פ וחביות כולה כדפי (לעיל) נמחק: ען מייר שסיתתה ותיקנה: יון מרחה בטיט תיבת ומטיחה נמחק: ען ישה הסיד ומהיד וכיון דבני לה מיאה ואות "י נמחק; ען מה הסיד ומהיד וכיון דבני לה מיאה ואות "י נמחק; ען מה הסיד ומהיד וכיון דבני לה מיאה ואות "י נמחק; ען מה הסיד ומהיד וכיון דבני לה מיאה ואות "י נמחק; ען מה הסיד ומהיד וכיון דבני לה מיאה ואות "י נמחק; ען מה הסיד ומהיד וכיון דבני לה מיאה אות "י נמחק; ען מה הסיד ומהיד וכיון דבני לה מיאה ואות "י נמחק; ען מה הסיד ומהיד וכיון דבני לה מיאה ואות "י נמחק. ען מיבה המיד ומהיד וכיון דבני לה מיאה ואות "י נמחק. ען ישה המיד ומהיד וכיון דבני לה מיאה ואות "י נמחק. מוך . בניחותא ומילתא באפיה נפשיה כלומר: זון אסרו אלמא כתלוש חשבינן ליה לענין עבודת כוכבים דאי לאו הכי הא כתיב אל

נתנה לחברו הוא מעל. פירוש גזבר לפי שילא לחולין מכי נתנה בג א מיי׳ פ״ו מהלכות ינוילה הלכה מי בד ב מיי׳ פ״ה שם הלכה

ג [מיי׳ שם הל' ד ופ״ו הל' :[6 קן: בה ד מיי פ"ו שם ה"ז: בו ה מיי שם הלכה ח: בז ו מיי פ"ח מהלכות עבודת כוכנים הלכה ד

טוש"ע י"ד סימן קמה ל סיי סעיף ג: בח ז מיי בח ז מיי פ"ה מהלכות מעילה הלכה ה: א ח מיי פ"ו מהלכות מעילה הלכה א:

מוסף רש"י

. נתנה לחברו הוא מעל. נתנה לחברו קנייה חברו, דגובר יש לו רשות ליתן, וזה להובר ים כו רשות כיקן, וזה שהוליאו לחולין מעל (ב"ק ב:) דכיון שנתנס לו הוליאן מיד הקדש לחולין (חגיגה י:) שקנאה חברו במתנחו, והוא ישלס להקדש (ב"מ צט:). וחברו לא מעל. ככל יחברו לא נועל. בנו שיעשה הוא בה, דהא דידיה הוא ועליה דהאיך לשלומי להקדש, כדכתיב (ויקרא ה) ואשר חטא מן הקדש ישלם (חגיגה י:)**. בנאה. גוכר** (ב"מ שם). נתנה. לפרוטה של הקדש בשוגג, לבלן. נשכר שירחלנו נבית התרחץ, מעל. שירסגנו בנית המרחן, מעל. וחט"ש שניין לא רחן (שם מח). אכילתו ואכילת חברו כרי. ראה רש"י לעיל ימ צ. בגזבר המסורות לו. שאבני קודש מסורין לו, עסקינן, רצלאו הכי נמני שמסינות כו משלה אורה אורה מחור מו ברשותיה הוה מנחא, הלכך לא מעל בהגבהתו (ב"מ צט:). שהניחה על פי ארובה. לפקוק הארובה וכל שעה שירלה נוטלה ולא שנייה מידי (חגיגה יא.) ולח קבעה בכנין ללח היו שינוי, הלכך לח מעל עד שידור מחמיה (ב־ק ב:). המשתחוה לבית. שלו, חבל של מבירו אינו יכול לחסור

הדרן עלך הנהנה השליח שעשה שליחותו. בעל הבית שהיו בידיו מעות הקדש ונתחלפו במעותיו ונתנן בשוגג לשליח ואמר לו קח לי מהם חלות או טלית, אם עשה שליחותו בעל הבית מעל שניחותו בעל הבית מעל (תגיגה:) ומביא קרבן מעילה (קדושין מב:). לא עשה שליחותו. שהיו אללו מעות הקדש ועתה כסבור שהן של חולין ומסרן לשליח ליחח בהן חלוק וקנה בהן טלית, השליח מעל. ולא השולחו, השלידו בוצל. וכו הטוכוו, שבדבר זה אינו שלוחו (שם). ונתן להם כבד כו' השליח מעל. דלא עשה שליחותו, דאין כבד בכלל בשר (נדרים ינון להם חתיכה. מד. תן להם חתיכה חתיכה. מנטר שיט לי נכלי, והוא אומר טלו שתים שתים. כל לחל מכס, והם נטלו שלש. ולנסוף נמנא בשר של הקדש, כולם מעלו. בעל הבית מעל שהאחת היתה מדעתו, והשליח מעל בשניה

ען הבדו. ען ההים ולא ההרים אלהיהם ודחי ומתיבת דקא עד תיבת ודחי ליה כרי נמחק: יקן מה״ד לימא מסייע ליה הדר: יען מתיבת וד״ה עד תיבת ומשני אמר ר״ל נמחק: כן מעל מ״מ כיון: לאן קודם אבל להבדיל בין טמא לטהור האיסור לא בא אלא לאחר שהוא מחובר השתחוה לבית עשויה וא״ת אמאי לא משני הנאה הנראה לעינים אסרה תורה כדמשני לעיל וי״ל דהיא היא דהך ההוא מחבר השתחוה לבית עשהה וא"ת אמא" לא משני הנאה הנראה לעינים אסרה תורה כדמשני לעיל ור"כ דהיא היא דהך לעיל הנאה הנראה לעינים כלומר שנראה לעינים בתלוש משהקדיש אסרה תורה והיינו הקדישו ולבסוף בנאו ולהכי פריך בתר הכי לימא מסיע ליה הדר בבית של הקדש כיון שנהנה ממנה מעל ומסתמא מיירי שהקדישו לאחר שבנאו וא"כ אינו נראה לעינים בתלוש ומשני כשהקדישו ולבסוף בנאו שנראה ההקדש בתלוש והיא היא אלא דמר משני בהאי לישנא ומר משני בהאי לישנא והאי דקאמר שהקדישו ולבסוף בנאו אינו כי אם דיחוי בעלמא דאמת הוא דמועלין בכל תלוש ולבסוף חברו אפילו בנאו ואח"כ הקדישו כדמוכת בערכין בפרק האומר משקלי עלי הס"ד ומה"ד מערה היא עשויה מעולם והיינו מילתא דפסיקא ליה דלעולם היי בנאו

ואח"כ הקדיש הס"ד מתיבת ותימה עד סה"פ נמחק: לכן לו הס"ד ומה"ד כולם מעלו בעל הבית שהיה אחד מדעתו ושליח מעל בשניה יהאורחים רשלישים המ״די